

# Kniha Daniel — sto dvanáctý

## *Odhalení prorocké symboliky Izmaela: od lučištníka k pečetiteli 144 000*

Jeff Pippenger

2024-03-02

A Bůh byl s tím chlapcem; i rostl a přebýval na poušti a stal se lučištníkem. Genesis 21,20.

Izmael se stal lučištníkem, což je symbolem války a symbolem vykonávajícího soudu, který je přiveden proti Římu.

Hlas těch, kdo prchají a unikají ze země babylónské, aby na Sijónu zvěstovali pomstu Hospodina, našeho Boha, pomstu za jeho chrám. Svolejte střelce proti Babylónu: všichni, kdo napínáte luk, oblehněte ji kolem dokola; ať z ní nikdo neunikne. Odplat'te jí podle jejího díla; podle všeho, co činila, učinite jí; neboť se pyšně povýšila proti Hospodinu, proti Svatému Izraele. Jeremjáš 50,28.29.

Střelci odplácejí Babylónu podle jejích skutků a tato odplata začíná při brzy přicházejícím nedělním zákonu, s druhým hlasem ze zjevení 18. kapitoly, když začíná postupný výkonný soud nad Babylónem.

A slyšel jsem jiný hlas z nebe, který říkal: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomněl na její nepravosti. Odplat'te jí, jako i ona odplatila vám, a zdvojnásobte jí dvojnásobně podle jejích skutků; v kalichu, který naplnila, naplňte jí dvojnásobně. Kolik sama sebe oslavila a v rozkoši žila, tolik jí dejte trápení a zármutku; neboť ve svém srdci říká: Sedím jako královna a nejsem vdova a zármutek neuzřím. Zjevení 18,4–7.

Išmael a jeho matka Hagar byli zadrženi od dědictví prvorozeneckého práva a byli vyhnáni. Tak se žárlivost stala prorockou pohnutkou islámu a válčení jeho prorockým zaměstnáním. První zmínka zahrnuje omezení uvalené Sárrou na Išmaele a jeho matku a toto jejich „omezování“ se stalo hlavní prorockou charakteristikou islámu v celém Božím slově i v dějinách. Potomci Išmaelovi měli být divocí lidé, jejichž ruka byla proti každému člověku, a jejich divoká povaha je znázorněna divokým arabským oslem z čeledi koňovitých. Proto je islámské válečnictví prvního a druhého běda představováno jako bojovníci jedoucí na rozhněvaných koních.

Islám je poselstvím pozdního deště a je zcela příhodné, že tři běda představují tři určité prorocké linie, neboť metodologií pozdního deště je „řádek za řádkem“. Když jsou prorocké charakteristiky prvních dvou linií spojeny dohromady, ustavují linii třetího běda. Všechny tři prorocké linie znázorňují období pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tyto tři linie představují období vylévání pozdního deště, neboť pozdní déšť začal skrápět, když třetí běda přišlo 11. září 2001.

„Pozdní déšť má sestoupit na Boží lid. Mocný anděl má sestoupit z nebe a celá země má být osvětlena jeho slávou.“ Review and Herald, 21. dubna 1891.

Období pečetení bylo rovněž znázorněno obdobím, které začalo 11. srpna 1840 a skončilo příchodem třetího anděla 22. října 1844. Toto časové období bylo také znázorněno ve druhé kapitole knihy Abakuk. Milleritské dějiny naplnily druhou kapitolu knihy Abakuk, a tímto způsobem začaly, když anděl sestoupil 11. srpna 1840, a skončily, když 22. října 1844 přišel třetí anděl.

Druhá kapitola Abakuka ukazuje, že na konci vidění bude toto vidění „mluvit“. Ve třetím verši desáté kapitoly Zjevení anděl zvolal (promluvil) mocným hlasem a 22. října 1844 týž anděl přísahal (promluvil), že „času již více nebude“. Strážný z Abakuka v prvním verši druhé kapitoly se nachází u data 11. srpna 1840, neboť tehdy pozvedají strážní svůj hlas.

Ve vzpouře roku 1888, kterou sestra Whiteová označuje za představující anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, jenž měl ozářit zemi svou slávou, pozvedli strážní (Jones a Waggoner) své „hlasy“ jako polnici, aby Božímu lidu ukázali jejich přestoupení, neboť jejich poselství bylo poselstvím Laodikeji. Dne 11. září 2001, který byl předobrazem dějinami roku 1888, Pán vedl svůj lid posledních dnů zpět k Jeremjášovým starým stezkám, kde strážních nebylo uposlechnuto. Sestoupení anděla označuje prorocký příchod strážních.

„Hlas“, který přišel 11. srpna 1840, byl sdělen prostřednictvím strážných, a Jeremjášovi bylo řečeno, že vrátí-li se po svém zklamání ke své víře a důvěře v Boha, stane se Božími ústy. Když vidění, které se opozdilo, konečně přišlo 22. října 1844, „promluví“. Období druhé kapitoly Abakuka, které se naplnilo v dějinách milleritů, znázorňuje období zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Je nezbytné rozpoznat, že období od 11. srpna 1840 do 22. října 1844 znázorňuje zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, což je období, v němž je vyléván pozdní déšť. To je nezbytné, neboť poselství o pozdním dešti musí být určeno metodologií „řádek za řádkem“. Toto zvláštní období, jímž je zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, je v prorockých liniích opakovaně představováno, a je tomu tak i v Habakukovi 2, který sestra Whiteová přímo označuje za naplněný v milleritské historii. Rovněž opakovaně učí, že milleritská historie se opakuje v historii sto čtyřiceti čtyř tisíc.

„Do proroctví, která pokládali za vztahující se k době druhého příchodu, byla vpletena poučení zvláště přizpůsobená jejich stavu nejistoty a napjatého očekávání a povzbuzující je, aby trpělivě vyčkávali ve víře, že to, co je nyní jejich rozumu temné, bude v pravý čas objasněno.

„Mezi těmito proroctvími bylo i to z Abakuka 2,1–4: „Postavím se na svou stráž a vstoupím na věž a budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš to vidění a učiniž je zřetelným na deskách, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Neboť to vidění jest ještě pro určený čas, ale při konci promluví a nebude lhát; i kdyby se zdržovalo, čekej na ně, neboť jistě přijde, nepoždí se. Hle, duše toho, kdo se povyšuje, není v něm přímá; spravedlivý však bude žít svou vírou.““

Již roku 1842 vedlo pokynutí dané v tomto proroctví, aby „napsal vidění a zřetelně je vyryl na desky, aby je mohl přečíst i běžící“, Charlese Fitcha k přípravě prorocké tabule, znázorňující vidění Daniela a Zjevení. Vydání této tabule bylo pokládáno za naplnění příkazu daného Habakukovi. Nikdo si však tehdy nepovšiml, že v témž proroctví je představeno zdánlivé

prodlení ve splnění vidění — doba otálení. Po zklamání se tento text Písma jevil jako velmi významný: „Vidění se ještě splní v ustanovený čas, ke konci promluví a nebude lhát; bude-li se zdát, že prodlévá, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdí se.... Spravedlivý pak bude živ svou vírou.“

Část Ezechielova proroctví byla rovněž zdrojem síly a útěchy pro věřící: „Stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkouc: Synu člověčí, co je to za přísloví, které máte v zemi izraelské a říkáte: Dny se prodlužují a každé vidění se ztrácí? Proto jim pověz: Toto praví Panovník Hospodin.... Dny jsou blízko a naplnění každého vidění.... Promluví a slovo, které vyslovím, se stane; nebude již déle odkládáno.“ „Z domu izraelského říkají: Vidění, které tento vidí, je na mnoho dnů dopředu, a prorokuje o časech vzdálených. Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Žádné z mých slov již nebude déle odkládáno, ale slovo, které jsem promluvil, bude vykonáno.“ Ezechiel 12,21–25.27.28. Velké drama věků, 391–393.

Millerité nejenže viděli sami sebe jako ty, kdo naplňují podobenství o deseti pannách a druhou kapitolu Abakuka, ale byli také vedeni k tomu, aby rozpoznali, že dějinná linie, v níž naplňovali tato proroctví, byla zároveň Ezechielovým označením téhož dějinného období, v němž se mělo naplnit „splnění každého vidění“. Dějinná linie, která představuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, je místem, kde se naplňuje splnění každého vidění!

Čáry, které představují období pozdního deště a zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, jsou svedeny dohromady, aby potvrdily, že prorocké dějiny nevyhnutelně nesou pečeť Alfý a Omegy.

Milleritské dějiny začínají hlasem anděla ze Zjevení deset a končí týmž hlasem. 11. září 2001 začíná prvním hlasem osmnácté kapitoly Zjevení a končí druhým hlasem osmnácté kapitoly Zjevení. Druhá kapitola Abakuka začíná hlasem strážných a končí hlasem Jeremjášova strážného. První bída začíná Mohamedem a končí Mohamedem II. Druhé bída začíná uvolněním čtyř andělů islámu a končí omezením islámu.

Metodologie, která je pozdním deštěm, je Izaiášovou metodologií „řádek za řádkem“ a řádky, které jsou spojovány, aby určily a ustavily poselství pozdního deště, nevyhnutelně nesou pečeť Alfý a Omegy. První bída ze Zjevení, deváté kapitoly, začíná Mohamedem a končí Mohamedem II. Toto období se dělí na dva druhy válčení: prvním byly neorganizované útoky proti Římu, které vážně započaly s Abú Bakrem, a poté následovalo období sto padesáti let, během něhož bylo uskutečněno první organizované válčení islámu.

Sto padesát let je znázorněno časovým proroctvím „pět měsíců“. Také druhé bída obsahuje časové proroctví, které činí tři sta devadesát jeden let a patnáct dnů. Protože tedy prorocká struktura prvního a druhého bída ztotožňuje konec s počátkem, obsahuje rozdělení mezi pečetěním a určitým časovým obdobím. Proces pečetění je znázorněn na počátku dějin prvního bída a je znázorněn na konci druhého bída.

Po zapečetění ve čtvrtém verši, v prvním bída, následuje „pět měsíců“ (sto padesát let). Těchto pět měsíců je označeno dvakrát, jednou v pátém verši a znovu v desátém verši. Tomu, co v druhém bída předchází procesu zapečetění od 11. srpna 1840 do 22. října 1844, předchází proroctví o „hodině, dni, měsíci a roce“ (tři sta devadesát jeden let a patnáct dní) z patnáctého verše. Pátá a

šestá polnice společně v jedné souvislé linii začínají i končí znázorněním procesu zapečet'ování.

Jako dvě linie, uplatněné „řádek za řádkem“, označují počátek a konec vyznačené Mohamedem prvním a Mohamedem druhým. „Řádek za řádkem“ vymezují v každé linii dvě odlišná období, což je dáno tím, že každá linie obsahuje časové proroctví. V dějinách prvního běda měl islám „ubližovat“ Římu a ve druhém běda jej měl „zabít“. První běda bylo válčení kopími, meči a šípy a druhé běda uvedlo jako válečnou výzbroj střelný prach.

„VERŠ 10. A měli ocasy podobné štírům, a v jejich ocasech byla žihadla; a jejich moc byla škodit lidem po pět měsíců. 11. A měli nad sebou krále, jímž je anděl propasti bezedné, jehož jméno je v hebrejském jazyce Abaddon, ale v řeckém jazyce má jméno Apollyon.

„Keith nám dosud poskytoval výklady k troubení prvních pěti polnic. Nyní se však s ním musíme rozloučit a přistoupit k uplatnění nového prvku proroctví, který je zde uveden; totiž prorockých období.

„Jejich moc byla škodit lidem pět měsíců. — 1. Vynořuje se otázka: Kterým lidem měli škodit po pět měsíců? — Nepochybně týmž, které měli později usmrtit (viz verš 15); ‚třetí části lidí,‘ neboli třetině Římské říše — její řecké části.

„2. Kdy měli započít své dílo soužení? Na tuto otázku odpovídá 11. verš.

„(1) ‚Měli nad sebou krále.‘ Od smrti Mohameda až téměř do konce třináctého století byli mohamedáni rozděleni do různých frakcí pod několika vůdci, aniž by nad nimi všemi existovala nějaká všeobecná občanská vláda. Ke konci třináctého století založil Othman vládu, která je od té doby známa jako osmanská vláda neboli říše a která rostla, až se rozšířila nad všechny hlavní mohamedánské kmeny a sjednotila je v jednu velikou monarchii.

„(2) Povaha krále. ‚Který je andělem propasti.‘ Anděl znamená posla, služebníka, ať dobrého či zlého, a ne vždy duchovní bytost. ‚Anděl propasti,‘ neboli hlavní služebník náboženství, které odtud vyšlo, když byla otevřena. Tím náboženstvím je mohamedánství a sultán je jeho hlavním služebníkem. ‚Sultán neboli velký seignior, jak je bez rozdílu nazýván, je také nejvyšším chalífou čili veleknězem a ve své osobě spojuje nejvyšší duchovní důstojnost s nejvyšší světskou mocí.‘ — World As It Is, s. 361.

„(3) Jeho jméno. Hebrejsky „Abaddon“, zhoubce; řecky „Apollyon“, ten, kdo vyhlazuje nebo ničí. Tím, že má dvě různá jména ve dvou jazycích, je zřejmé, že zde má být vyjádřena spíše povaha této moci než její jméno. Je-li tomu tak, pak je, jak je vyjádřeno v obou jazycích, zhoubcem. Takový byl vždy charakter osmanské vlády.

„Kdy však Othman podnikl svůj první útok na řeckou říši? — Podle Gibbona, Decline and Fall atd., „Othman poprvé vstoupil na území Nikomédie dne 27. července 1299.“

„Výpočty některých pisatelů vycházely z předpokladu, že toto období má začínat založením Osmanské říše; to je však zjevně omyl; neboť měli nejen mít nad sebou krále, nýbrž také trápit lidi po pět měsíců. Avšak období trápení nemohlo začít před prvním útokem těch, kdo trápili, jímž bylo, jak bylo uvedeno výše, 27. července 1299.

„Výpočet, který následuje a který je založen na tomto východisku, byl proveden a zveřejněn v díle nazvaném Druhý příchod Krista atd., od J. Litche, roku 1838.

„A jejich moc byla škodit lidem pět měsíců.‘ Potud sahalo jejich pověření: soustavnými nájezdy trýznit, avšak nikoli je politicky usmrtit. ‚Pět měsíců,‘ třicet dnů na měsíc, nám dává sto padesát dnů; a tyto dny, jsouce symbolické, znamenají sto padesát let. Počínaje 27. červencem 1299 dosahuje sto padesát let do roku 1449. Po celé toto období byli Turci zapojeni do téměř nepřetržitého válečného stavu s řeckou říší, avšak přesto ji nedobyli. Zmocnili se několika řeckých provincií a drželi je, avšak řecká nezávislost byla v Konstantinopoli stále zachována. Avšak roku 1449, na konci sto padesáti let, nastala změna, jejíž dějiny budou uvedeny pod následující polnicí.‘ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 505–507.

Uriah Smith cituje výpočet Josiaha Litche o sto padesáti letech, který po svém ukončení představuje výchozí bod pro proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech v následující polnici. Sestra Whiteová při komentáři k Litchově předpovědi týkající se těchto dvou navzájem souvisejících časových proroctví zaznamenala:

„Roku 1840 vzbudilo široký zájem další pozoruhodné naplnění proroctví. O dva roky dříve vydal Josiah Litch, jeden z předních kazatelů hlásajících druhý příchod, výklad 9. kapitoly Zjevení, v němž předpověděl pád Osmanské říše. Podle jeho výpočtů měla být tato moc svržena... 11. srpna 1840, kdy lze očekávat, že osmanská moc v Konstantinopoli bude zlomena. A jsem přesvědčen, že se ukáže, že tomu tak skutečně bude.“

„Právě v určenou dobu přijalo Turecko prostřednictvím svých vyslanců ochranu spojeneckých mocností Evropy, a tak se podřídilo kontrole křesťanských národů. Tato událost přesně naplnila předpověď. Když se to stalo známým, zástupy byly přesvědčeny o správnosti zásad prorockého výkladu, které přijal Miller a jeho spolupracovníci, a adventnímu hnutí byl dán podivuhodný podnět. Muži vzdělaní a významného postavení se spojili s Millerem jak v kázání, tak v publikování jeho názorů, a od roku 1840 do roku 1844 se dílo rychle šířilo.“ The Great Controversy, 334, 335.

První a druhé běda jsou spojeny dvěma navzájem propojenými časovými proroctvími. První běda začíná znázorněním zapečetění a druhé běda končí dějinami od 11. srpna 1840 až do zaznění sedmé polnice 22. října 1844, což je rovněž znázorněním zapečetění. Počátek i konec nesou pečeť Alfy a Omegy, protože, stejně jako v dějinách, v nichž Kristus potvrdil smlouvu na jeden týden, je toto období rozděleno na dvě části. První období začíná prvním Mohammedem a končí druhým Mohammedem. Druhé období začíná „hlasem od čtyř rohů zlatého oltáře, který je před Bohem“, a končí „hlasem“ Krista, jenž přísahá „při tom, který žije na věky věků, který stvořil nebe i to, co je v něm, i zemi i to, co je na ní, i moře i to, co je v něm, že času již více nebude.“

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Každá otázka, kterou může satan v mysli vyvolat, aby vzbudil pochybnost ohledně velkých dějin minulého putování Božího lidu, potěší jeho satanské veličenství a je urážkou Boha. Zvěst o brzkém příchodu Páně k našemu světu v moci a veliké slávě je pravdou a roku 1840 se při jejím hlásání pozvedlo mnoho hlasů.“ Manuscript Releases, svazek 9, 134.